Když však za nedalekým zákrutem stojící rybář zpozoroval plovoucí láhve a ženské polobotky, udělal velký poplach a hned jeden majitel lodky jel tonoucím na pomoc. Dcera, vidouc, že se kdosi blíží, ponořila se honem také do vody.

Obě podařilo se ještě zachrániti a dceru hned četnictvo zatklo. Při výslechu udala, že byla několik dní před tím v trnavské nemocnici, kde žádala, aby přijali do ošetřování její matku, která má otevřenou ránu na noze a nemůže pracovati a ona ze své malé služby ji prý vydržovat nemůže. V nemocnici žádosti její nevyhověli proto, že prý je nemajetná, a proto prý se rozhodla matka s dcerou, že se utopí. Úřady však se domnívaly, že dcera chtěla utopit jen svou matku a sama že se chtěla zachránit, a proto byla Pavla žalována pro pokus usmrcení člověka.

Přelíčení, které bylo stanoveno na tyto dny před samosoudcem dr. Jehličkou, musilo býti odročeno, aby se skutečně zjistilo, zdali obě Gálkové byly tak chudé, jak tvrdily. Matka sice přisvědčila, že měly s dcerou umluveno zemříti společně, ale hned dodala, že dcera by se jistě nebyla utopila. A v tom je právě ten háček. —ij—

Nároky stávkujícího na náhradu za okamžité propuštění.

(Nejvyšší soud v Brně.)

V době stávky bank. úředníků pohrozila Česká průmyslová a hospodářská banka svým zaměstnancům okamžitým zrušením služebního poměru, nevrátí-li se ihned na svá pracovní místa. Kdo se nevrátil, byl také skutečně propuštěn.

Jeden z postižených vedoucích úředníků v Praze podal žalobu, jíž se domáhal vyplacení nevyplacených požitků a náhrady za okamžité zrušení služebního poměru.

Obchodní soud pražský žalobu zamítnul s odůvodněním, že „žalobce neměl se podrobiti usnesení odborové organisace, nýbrž nařízení banky, a jestliže nemohl svou služební povinnost vůči bance srovnati se svými závazky vůči své odborové organisaci, se zásadou solidarity a se svou ctí, pak že nemá práva domáhati se náhrady za škody, způsobené okamžitým zrušením služebního poměru.“

Zemský vrchní soud v Praze tento rozsudek pražského obchodního soudu potvrdil.

Totéž učinil minulý týden i nejvyšší soud za předsednictví dr. Prouzy. Uznal, že Česká průmyslová a hospodářská banka propustila žalobce bez výpovědi právem a že „žalobce nemůže si právem stěžovati do toho, že nižší soudy uznaly služební smlouvu jeho za zrušenou bez ohledu na to, že bankovní úřednictvo usneslo se stávkovati a bez ohledu na pohnutky, jež vedly žalobce k připojení se ke stávce této. Propuštění žalobcovo bylo důvodno a stalo se formálně správně, neboť úředníci byli cirkulářem upozorněni, že stávka bude pokládána za důvod k okamžitému zrušení poměru služebního. Banka měla zákonný důvod pro okamžité propuštění.“

Talentovaný podvodník.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Ačkoliv je teprve 25letým mladíkem, přece má již všechny vlastnosti velikého podvodníka. Kdysi soukromý úředník, dnes tulák bez zaměstnání a stálého bydliště Karel Čelustka je podvodníkem velikého stylu, neboť dovede využíti svého talentu. Dnes se vydává za odborného učitele a je o stavu učitelském informován tak důkladně, že splete i odborníka, zítra zase se představí jako železniční úředník a hovoří s přednostou stanice o věcech, v nichž musí každý nezasvěcenec klopýtnouti. Také v uniformě dělostřeleckého důstojníka se pohybuje s velikou nenuceností, ačkoliv o vojnu ani nezavadil. Slovem, Čelustkova budoucnost je v tomto oboru. Absolvoval již několik let žaláře, takže se již otrkal, a nyní zužitkovává nabytých zkušeností.

Poslední trest šesti měsíců odpykával si v Olomouci. Ježto trpí kloubovým rheumatismem, byl poslán do zemské nemocnice v Opavě, kde se mu však nelíbilo. Červnové slunce rheumatismus zahnalo a Čelustka toužil po svobodě. Vystavil si falešnou stvrzenku na oblek Štěpána Nedbala, vyzvedl si ho ve skladišti a jednoho dne zmizel. S ním také souprava nemocničního prádla. Pouze rozbité boty, nemocenský plášť a falešnou stvrzenku zanechal v nemocnici.

Od doby jeho zmizení zmizelo i jméno Čelustka se světa. Místo toho objevil se v okolí Ostravy učitel Jan Sýkora, nebo zase do lázní Teplic u Hranic přijel nějaký inž. Dvořák z Přerova a hned se hrnul nájemci lázeňské restaurace do náruče. Je prý jeho synovec. Restauratér připustil možnost, ježto má tam někde příbuzenskou větev, a mladý „pan inženýr“ se měl jak turecký pánbůh: bydlel, jedl a pil zadarmo a velmi vesele užíval lázeňského života. Když byla v Hranicích důstojnická slavnost, vypůjčil si od děl. poručíka Františka K. důstojnický plášť a uniformu. Tyto věci ovšem nevrátil a jel v nich do Ostravy, kde se vydával za poručíka K. a nadělal útraty v hostincích a kavárnách. V hotelu „Moravia“ v Přívoze se vydával za Aloise Matyáše, žel. úředníka, a nejenže tam zůstal dlužen za byt, ale ještě si od pokojské vypůjčil 40 Kč. Teprve když v Ostravě jel drze elektrikou z Mar. Hor do Přívozu bez lístku a bez krejcaru v kapse, byl zadržen a zatčen.

Trvalo to hodně dlouho, než se zjistila všechna jména, která si neprávem osvojil a než se našla dlouhá řada poškozených. Potom již to šlo ráz na ráz. Čelustka se pod tíhou důkazů přiznal a omlouval vše bídou a nezaměstnaností. Byl odsouzen do těžkého žaláře na jeden rok.

Nesmí už sám do Prahy.

(Zem. trestní soud v Praze.)

Strejc z venkova se přijel podívat na Prahu. Vyjde z nádraží a již prý nevěděl, kam dříve uskočit. Bylo půl deváté večer. Ze světel mu přecházely oči. Zůstal proto stát na kraji chodníku v Hybernské ulici. Nějaká slečna do něho vrazila. Lekl se, že i tady někomu pře-